

Jip en Janneke vertellen.... Oktober 2007

We hebben nog een maand te gaan. Niemand van de juffen geeft zelf les, we hebben nog niemand gevonden die ons helpt bij de sportmiddagen en de vrijwilligers van de ACJ zijn, voorzichtig uitgedrukt, 'zeer wisselvallig'.

Maar zoals het gaat met het weer hier, het regent wel elke dag, maar zeker weten schijnt morgen weer de zon, gaat het ook met ons werk.

We hebben net besloten dat we de voetbaltraining niet meer zullen geven, lopen langs het veldje en zien kinderen die wel heel bekende spelletjes aan het doen zijn. Een jongetje van een van Mayke haar klassen geeft een showtje weg. Een volledige gymles, complete met oefeningen, aanwijzingen en aanmoedigingen in een gesmeerd lopende organisatievorm. Onze opvolger heeft even opgelet tijdens de lessen!!

De eerste tien dagen van deze maand zijn we op vakantie geweest naar Nicaragua. Met twee grote vuilniszakken vol leuke ballen liepen we de grens over. Nog voordat de stempel in ons paspoort stond hadden de kinderen, maar ook veel vaders en moeders, zich om zon scheen verzameld. Iedereen netjes in de rij, kinderen eerst en rustig op je beurt wachten (juffen he..). Toen wij Verder reisden waren de jongens, die eigenlijk klanten voor de taxi van hun vader moesten regelen, en de meisjes die limonade voor hun moeder moesten verkopen, al druk aan het voetballen.

Na de vakantie komen we terug op school. Op dinsdag zeggen we tegen elkaar dat we hopen dat we alle klassen les kunnen geven deze week, omdat er volgende week ook geen school is. Op woensdag valt de eerste les uit omdat het regent. Op donderdag kan er en uur niet doorgaan omdat er examens zijn. En vrijdag is er een activiteit in verband met de dag van de culturen.

De kinderen zijn heel boos op ons omdat het regent, vragen ons op onze knieën te gaan om de juf over te halen de examens niet door te laten gaan en smeken ons niet naar de dag van de culturen te hoeven. Allemaal willen ze zo graag!

Afgelopen zaterdag hadden we weer sportdag. De vrijwilligers zouden er zijn met zijn achten en hadden vijf spellen voorbereid. Wij hadden nog drie andere spellen, boodschappen gedaan en zouden zorgen dat alle kinderen weer zouden komen.

In elke klas waar we vrijdag aan het einde van de ochtend binnen liepen om te vertellen dat we weer gingen sporten, sprongen de kinderen op de tafel en weden de etui's in de lucht gegooit. Bijna honderd kinderen stonden er zaterdagochtend op het sportveld. Bijna drie vrijwilligers waren er... Vier spellen voor heel veel kinderen... veel te weinig om iedereen aan de gang te houden en als kinderen niet lekker bezig zijn...

Gelukkig waren ze lief en spaarde ze de juf. Maar de juf schaamde zich wel dood. Deze kinderen wilde sporten, spelen, actie en ik kon alleen maar heel hard heen en weer rennen om de ergste ongelukken te voorkomen.

Vanavond ga ik naar de ACJ en dan gaan we de laatste maand met zijn allen heel hard aan de slag om het op 24 november helemaal goed te maken met deze kinderen.

Die kinderen die elke dag weer zorgen voor de zonneschijn hier!

